

Alla själars dag – ”Vårt evighetshopp” (2 årg)

[Job 17:15-16; 1 Kor 15:35-49; Joh 6:37-40]

Igår var det alla helgons dag, och i min predikan i Sävenäs kapell talade jag om hur helgonen; om hur de var influensers långt innan begreppet blev ett begrepp såsom vi känner det idag, där deras inflytande inte bottnade i hur de klädde sig eller hur mycket de syntes i media, utan hur de levde heliga liv som komma att göra avtryck i världen även långt efter deras död.

Och idag, är fokuset som flätar samman de båda trådarna liv och död – som är de två trådar som tematiskt flätas samman under allhelgona-helgen –, inte så mycket inställt på några särskilda människor i synnerhet – det vill säga helgonen – utan på människors hopp i allmänhet – det vill säga ditt och mitt evighetshopp när vi ställs inför döden som livets yttersta gräns. Den gräns som vi alla i vår mänskliga begränsning måste förhålla oss till och acceptera, vare sig vi vill det eller inte; den gräns som vi tvingats acceptera vi som sitter här idag men som under året som gått eller sedan tidigare förlorat en när och kär livskamrat, familjemedlem eller vän.

Att leva med ett evighetshopp förankrat i Guds verklighet som sträcker sig bortom den här världen kan tyckas vara att leva en verklighetsflykt för en modern människa, och det råder ingen brist på människor som framhållit det i historien.

I pjäsen ”I väntan på Godot” av Samuel Beckett (1906-1989) från 1953 till exempel, sammanfattar en av personerna i pjäsen, pjäsens tema

med de kända orden: ”Kvinnan föder gränsle över en grav. Ett ögonblick av ljus – och sedan mörker igen.”

En annan författare som var samtida med Becket, och som i sin esse- och novellsamling *Hjärtats Oro* från 1909 uttryckte samma likgiltighet som Becket inför tanken på livets fortsättning bortom dödens horisont, var Hjalmar Söderbergh (1869-1941), som skrev: ”Livets mening torde helt enkelt vara att leva och sedan dö./.../ Det är meningslöst att fråga efter livets mening.”

Man kan väl lugnt säga att såväl Becket som Söderbergh inte var muntergökar precis. Samtidigt, var de män som inte väjde för konsekvensen av en livsåskådning som sätter en gräns för livet vid döden, och som därmed också skiftar fokus från att låta det eviga belysa det timliga till att låta det timliga belysa det timliga.

Och just där kommer vi till själva knäckfrågan när vi närmar oss dagens tema ”vårt evighetshopp” – frågan om hoppet om ett återseende efter döden är en realitet att verkligen hoppas på, eller om det är bättre att kroka arm med Becket och Söderbergh och acceptera livets krassa korthet och försöka klämma ur så mycket av livets kaviartub i stället för att söka om det inte finns ett annat sätt att sätta livet i relation till en annan relation – en relation med Gud.

Att den här frågan om liv och död och hopp har gäckat människan i alla tider, förstår vi när vi kommer till dagens gammaltestamentliga text. Och det är en – i dubbel bemärkelse – Job:ig läsning.

Rent existentiellt är temat i Jobs bok en berättelse som ligger i linje med Beckets tema i väntan på Godot. I båda berättelserna är det

nämligen Guds tystnad och Guds frånvaro inför det som uppfattas som meningslöst lidande i livet som står i centrum, och i Becketts fall handlar det om att acceptera det absurda i ett liv som inte innehåller något mål eller någon mening, någon rättvisa eller något evighetshopp, utan enbart måste accepteras som ett krasst faktum som bara är.

I fallet med Job, skyndar flera av hans vänner till honom när han berövas sin familj och sina ägodelar och sin hälsa, och på punkt efter punkt söker vännerna en förklaring och ett skäl till varför Job nog ändå måste ha gjort sig skyldig till något för att ha förtjänat detta, och att han därför är orsak till sin egen situation.

Jag ska inte avslöja hela handlingen i Jobs bok, utan skickar med er det som ett lästips till er därhemma. Men det jag vill landa i när det gäller Jobs bok, det är svaret på den frågan som Job ställer i dagens text, där han ställer samma fråga på sin spets som Becket så krasst skildrar i citatet jag läste i början.

Job frågar: ”Går hopp och lycka med mig till dödsriket, skall de följa mig ner i mullen?” Och även om svaret dröjer ett par hundra år, så är svaret likafullt det starkaste och tydligaste evighetshopp som världen någonsin har hört: ”Alla som Fadern ger till mig skall komma till mig...[o]ch jag skall låta dem uppstå på den sista dagen.”

Orden från Jesus är bara ett av många som så tydligt framhåller att han vill vara det evighetshopp som mänskligheten behöver, och som du och jag får gripa tag om och göra till vårt eget hopp. Inte bara som en passiv känsla av sorten – ”det är nästan så att man blir religiös” – utan på riktigt från djupet av vår varelse låta det sjunka in att den Gud som

har skapat världen, också själv har trätt in i världen för att genom sin Son rädda den från döden som livets yttersta gräns, och bjuder in – inte bara *några* – utan *alla* människor att ta del av det evighetshoppet genom dopet och genom tron.

Helgonen kan inspirera oss till att våga följa deras exempel, men det tar oss bara så långt som till den de syftar att peka på – nämligen Jesus Kristus. Han är alltid i fokus för den kristna kyrkan, för han är den enda som vi på allvar kan kalla vårt evighetshopp.

Inte på grund av vad *vi* gör eller har gjort; av vad *vi* inte gör eller inte ha gjort, utan på grund av vem *han är* och vad *han har gjort*. Och han fortsätter att göra det eftersom han fortsätter att söka oss än idag. Och hans vilja är att ingen av oss ska gå förlorade, utan att vi ska våga det som Becket och Söderbergh inte vågade ge uttryck för: att det finns ett hopp för oss människor bortom detta liv – ett evighetshopp.

Eller, för att återvända till och återanvända den sångtext av poeten Bo Setterlind som kören sjöng i tidigare för att sammanfatta såväl dagens som allhelgonahelgens budskap till alla som söker sitt evighetshopp hos Jesus Kristus:

”Vid himlens dörr, Förgår vårt mörker, Låt oss gå in! Det öppet står.
Där finns ett svar, Som trotsar tiden, Enklare svar, ej finns än så. Vi
kommer hem. Vi möts av vänner, Vi kommer hem, Till himmelns
glädje, Vi har ett hem, På andra sida, Varenda en, Ett hem hos Gud.”

**Ära vare Fadern och Sonen och den Helige Ande, nu och alltid
och i evigheters evighet. Amen.**

V.D.M. Markus Ahlstrand